కాగితం ముక్కలు, గాజు పెంకులు

- బుచ్చిబాబు

వెనక తగిల్చిన పాత రైలు పెట్టెలను లాక్కొచ్చి వాళ్ళు ముందు గిరాటెట్టింది కొత్త రైలింజన్. బ్రతుకంతా భ్రమ అనుకుని మడిగట్టుకుని మూల కూర్చుని పెదవి చప్పరించే వారికి ఈ కొత్తింజన్ ఒక సవాల్. భీకరమైన కూత - ఎక్కడో భూమిని దొల్చుకుని గోళం మధ్యలో కాలం బంధించిన ప్రళయాన్ని కదిపి ఆ ధ్వనుల్ని తనలో జీర్ణించుకుని గతంలోంచి ప్రాణాన్ని తెచ్చుకున్న ఒక చారిత్రాత్మక కళేబరం ఆ ఇంజన్. దాన్ని చూస్తే రైలు నడిపేవారికీ ప్రయాణికులకీ కూడా భయమే. కావాలనుకున్న రైలు ఆలస్యంగా రావడానికి వీలు చిక్కనీదు ఆ ఇంజన్. అసలు నాలుగైదు నిముషాలు ముందే వెళ్ళి కూర్చుంటుందిట. రైల్వే వారికదొక సమస్య. ప్రయాణికులు ఎలాగోలా దానిలో వెళ్ళి పడాలి. తీరుబడిగా, తాపీగా, నిశ్చింతగా, సోమరిగా ప్రవర్తించకూడదు. అది రావడం, వెళ్ళడం కూడా ఒక స్వప్నం లాంటిదే. అది కదలడం, వేగంగా కదలడం రెండూ ఒకటే. మెల్లమెల్లగా వేగాన్ని పెంచుకోడం అంటూ లేదు.

"ఈ కొత్తింజన్‌కి తలకాయి లేదు కదూ - నాలా" అన్నాడు నరసింహం. పెట్టెలో సామాను పడేసిన చంద్రానికి నవ్వొచ్చింది. అవును నరసింహానిది పెద్ద తల - పెద్ద మెడ, మెడ మొహం కల్సిపోయినట్లు ఒక స్థంభంలాగుంటాయి. తల పెద్దదిగా ఉంటే, మెడ సన్నటిదిగా కనపడుతుందని, చదువుకునే రోజుల్లో జుట్టు పెంచేశాడు. పెద్ద ఉంగరాల జుట్టు విచ్చలవిడిగా పెరిగి నుదుటి మీద, కళ్ళల్లోనూ పడుతూ, వెనక్కి తోసినప్పుడల్లా చేతులకు పని చెబుతూ, మనిషి భీకరంగా ఉండేవాడు - అందరూ "సింహం" అని పిలిచేవారు. మరిప్పుడో - ఆ జుట్టు లేదు. ఆర్మీలో ఉద్యోగం అదంతా కత్తిరించేసి పొట్టి క్రాప్ మెడవెనక పై భాగం ఆకుపచ్చ చర్మం పాచిలా కనిపిస్తూనే ఉంటుంది.

"తల పెద్దదయితే భుజబలం ఉండదంటారుగా పెద్దలు. ఇంజన్‌కి అదుంది. ఈ రోజుల్లో కావల్సిందే అదిగా" అన్నాడు చంద్రం. కులాసా కబుర్లకు వ్యవధి నివ్వకుండా, ఒక పెద్ద కూత పెట్టింది. అది కూత కాదు. కంఠంలోంచి ధ్వనులు రావడం కాదు. మొత్తం శరీరం అంతా కంఠమై, అల్లాగయ్యే యత్నంలో ఆ కంఠం పగిలినప్పుడొచ్చిన ధ్వని. ప్లాటుఫారంపై జనం అదిరిపడ్డారు.

"చూస్కో - నే ఉన్నానని తెలిసి కాబోలు ఇంజన్‌గారు విర్రవీగిపోతున్నారు..." అన్నాడు 'సింహం.'

"రైలు కదులుతోంది" అన్నాడు చంద్రం.

"రైలు కదలడం లేదు" ఆ ధాటికి భూమే వెనక్కి పారిపోతోంది. చాలా థాంక్స్. ఈ నాలుగురోజులు హాయిగా గడిచాయి. అరుణకి మరీ మరీ థాంక్స్ చెప్పు. ఇదుగో ఈ హంటర్ అంటే మోజుపడ్డావు దగ్గరుంచుకో - జ్ఞాపకార్థం."

అంటూ చేతిలో హంటర్ చంద్రానికిచ్చాడు. అతను తటపటాయిస్తున్నాడు. ఇంజన్ మరొక్కసారి కేకేసింది - మిగిలిపోయిన ఆ కాస్త శక్తినీ ఇప్పుడు పూరించుకుని. జండా పట్టుకున్న గార్డు కూడా అదిరిపడ్డాడు. ఒక్క గంతేసి రైల్లో పడ్డాడు గార్డు.

"చూశావా - వద్దంటానికి వీల్లేదు. ఇంజన్ కూడా నోరు కట్టేసుకోమంటోంది..."

అప్పుడే చాలా దూరం వెళ్ళిపోయింది పెట్టె. 'సింహం' పెద్ద తలకాయ చిన్నదవుతోంది. చుక్కలాగై అంతర్ధానమైంది. హంటర్‌ని చేతిలో తిప్పుకుంటూ చంద్రం ఇంటికి బయలుదేరాడు. ఆర్మీలో పెద్ద ఉద్యోగస్తుడు వాడే హంటర్ అది. మూడడుగుల పొడవు, రెండంగుళాల వెడల్పు గల దండం చుట్టూ చాక్‌లెట్ రంగు తోలు చాపలా అల్లి ఉంటుంది. ముందు ఒక అడుగు పొడుగు, రెండూ తోలు పటకాలు లాగ వేళ్ళాడుతూ ఉంటాయి. అది తనకేమీ ప్రయోజనం లేదు. స్నేహితుడు జ్ఞాపకార్థం ఇచ్చింది. కాదనలేకపోయాడు. చదువుకునే రోజుల్లో మోటుగా, కరుకుగా ఉండేవాడు సింహం. పోకిరీ అని చెప్పుకోవడం కూడా తనకి జ్ఞాపకం. ఆర్మీలో ఈ ఉద్యోగం అతనికి సరి అయినదే ఆర్మీలో ఉన్నాడంటే మోటుగా, కరుకుగా ఉండి ఉండాలని అనుకున్నాడు, చాలామందిలాగే తనూ. కాని సింహం అలాగ లేడు. నవ్వించడం కోసం కొంత చౌకబారు సంభాషణ సాగించినా - అరుణ ముందు మరీనూ - మొత్తం మీద నమ్రతగా, సంస్కారంతో వచ్చిన ఒక నాజూకుతో వ్యవహరించాడు. ఆర్మీలో ఉన్నవారికి ఎక్కువ వినోదాన్ని కల్పించి మామూలు సమాజంలో సాధ్యంకాని స్వేచ్ఛతో ప్రవర్తించే అవకాశాలు కల్పిస్తారట. కదిపితే ఆ విషయాలన్నీ అతను చెప్పునేమో. ఏకాంతంగా అవన్నీ చెప్పుకునే అవకాశం దొరకలేదు. వారిద్దరి మధ్య ఏదో ఒక తెరలాంటిది ఉంది. డబ్బువల్లనో, హోదా వల్లనో, సంస్కారం వల్లనో, మసలే సమాజం వల్లనో దేనివల్లనైతేనేం, వారిద్దరూ అనుకున్నంత అన్యోన్యంగా, దగ్గరగా ఉండలేకపోయారు. బహుశా 'అరుణ' సమక్షంలో వారిద్దరూ ఎక్కువగా గడపటంవల్లనేమో. చంద్రానికి నవ్వొచ్చింది. ఉన్న నాలుగురోజులు ఆమె ఎదురుగా ఉన్నా లేకపోయినా కూడా అరుణని అరుణగారూ అంటూనే వ్యవహరించాడు సింహం. రైలు కదిలేప్పుడు మాత్రం ఆ "గారూ" వదిలేసి "అరుణ" అనే వ్యవహరించాడు. అంటే ఈ నాలుగురోజుల్లోనూ వారి మధ్య పెంపొందిన అనురాగానికి అదొక చిహ్నం. ఒకర్ని ఒకరు "గారు" అని సంబోధించే అవసరం ఉన్నంతవరకూ వారిని నిజమయిన స్నేహితులుగా పరిగణించడం సాధ్యం కాదేమో!

ఇంటికి చేరుకున్నాడు. మెట్లెక్కి తలుపు కొట్టాడు - నౌకరు తలుపు తీసి హాల్లో కుర్చీలు బల్లలు, సర్దుతున్నాడు. గోడ గడియారం అప్పుడే పది కొట్టింది. పోస్టుకు వెళ్ళి టపా తెస్తానని నౌకరు బయటకి వెళ్ళాడు. హంటర్ హాల్లో మధ్య బల్ల మీద పడేసి, పత్రిక కోసం వెదుకుతూ పక్క గదిలోకి వెళ్ళబోయేముందు భార్యని పిలిచాడు. సమాధానం లేదు. మళ్ళా వెనక్కొచ్చి, ఏమీ తోచక బల్ల మీద హంటర్ చేతిలో పట్టుకుని, గది దగ్గరికెళ్ళి తలుపు కొట్టాడు. ఒక్క క్షణం ఆగి తలుపు తోశాడు. సరిగ్గా పడని గడియ కాబోలు, చప్పుడు చేస్తూ కిందకి జారింది. తలుపు తోసుకుని లోపలికెళ్ళాడు. ఎదురుగా అద్దం బల్లముందు మడత మంచం మీద కూర్చుని ఏదో కాగితం కేసి చూస్తూ ఉంది అరుణ. భర్త రాగానే కంగారు పడినట్లు ఉలిక్కిపడి తను చూస్తూ ఉన్న కాగితాన్ని గుప్పెట్లో దాచేసి అతనికేసి చూడకుండా "అబ్బ, అబ్బ. కాసేపు అవతలుండండి" అంది.

ఇదివరకెన్నడూ చూడని అరుణని చూచాడు చంద్రం. తలంటు పోసుకుని జుట్టు తడిని తువ్వాలులో బిగించి ఆర్పుకుంటూ, పల్చటి తెల్ల చీర పూర్తిగా కట్టుకోకుండా ఒంటికి సగం సగం చుట్టబెట్టుకుని, జాకెట్టు లేని భుజంపైన జారిన తడికొంగు మడతగా మంచం కిందకి జారిన కొంగు చటుక్కుని కనబడక, తువ్వాలును లాగి మెడచుట్టూ కప్పుకున్న అరుణ అదొక వింత దృశ్యం. అరుణ - పల్చటి మనిషి, బహు లేత శరీరం. స్ఫుటంగా ఆకృతి పొందిన అవయవాలు. గుండ్రతనం, నిండుతనం లేవు. అన్ని కోణాలు,

బలహీనమైన ఎముకలూ, నరాలు. బ్యాటరీ లైటు ఆమె శరీరంపైన ఫోకస్ చేస్తే ఇటు నుంచి అటు ప్రసరిస్తుంది కాంతి. బలంగా, లావుగా కనబడేందుకు ఆమె చేసే యత్నాలు చంద్రానికి తెలుసు. మందంగా ఉండే బట్టతో అనేక మడతలుగా తీర్చిన లంగా, దానిమీద ఎనిమిది గజాల చీర, బయటికెళ్ళినప్పుడు వెల్వెట్ జాకెట్టు, సన్నటి, పల్చటి నాజూకైన మొహం. ప్రశాంతమైన కళ్ళు, శాశ్వతమైన మందహాసాన్ని సూచించే నోరు, జాలిగా మెరిసే క్రమమైన చిన్న పళ్ళ వరస, ఒంపుకు ఆస్కారం లేని చిన్న చెక్కిళ్ళు, ఆ మొహం మరీ అంత చిన్నదిగా కనపడ్డానికి కారణం ఆమె జుట్టు, దట్టంగా ఒంపులు తిరిగిపోయిన మొహం, మెడ, భుజాలు ఆవరించే మందమయిన తలకట్టు. ఇప్పుడు ఆమె కళ్ళు ఎర్రగా ఉన్నాయి. నిప్పులు గ్రక్కడం అంటే అదే కాబోలు. క్రౌర్యంతో పెదవులు చలించి చిన్న రంధ్రంలోంచి సోకిన సూర్యకిరణంలా ఒక గీతగా పెదవులు చివరలో బిగుసుకున్నాయి. నొక్కిపెట్టిన గుప్పెటి పైన నరాలు పదునుగా తీర్చి ఉన్నాయి. ఏదో మహావృక్షం ఎన్నాళ్ళుగానో భూమికి పెనవేసుకున్న వ్రేళ్ళలాగా - చేష్టలో ఒక వికృతమైన ప్రాచీన శక్తి కనిపించిన వాడికిమల్లే అరుణని చూసి చంద్రం దిగ్భ్రమ చెందాడు. క్షణంలో తేరుకున్నాడు.

"చేతిలో ఏమిటది?"

సమాధానం లేదు.

ఒకడుగు ముందుకు వేశాడు.

ఆమె భుజాల తడి ఆరింది - కాని చీరమడతలు తడికి చర్మాన్ని అంటిపెట్టుకుని శరీరకాంతిని బైటపెడుతున్నాయి. పరాయి స్త్రీగా కనబడుతోంది అరుణ.

"నిన్నే"

"బైటికెళ్ళండి" అంది గుప్పిడిని చీర మడతలో దాచుకుంటూ.

"ఏమిటది?"

"ఏమీ లేదు?"

"చెప్పాలి"

"ఏం లేదన్నానుగా"

చంద్రం మరో అడుగు ముందుకి వేశాడు. ఆమె మంచం మీద కొంచెం వెనక్కి జరిగింది. ఎడమ చేతిలో మంచం బద్దీని నొక్కిపెట్టినప్పుడు భుజం మీద ఒంపు రొమ్ములని కదిపి, చీర మడతలని కదుపుతున్నాయి.

"చెప్పి తీరాలి."

చంద్రంలో అస్పష్టమైన వాంఛ రేగినట్లు కళ్ళు పదే పదే చిట్లిస్తున్నాడు.

"చెప్పకపోతే?"

అరుణ చూపులో, మాటలో పెంకితనం, కొంటెతనం కూడా ప్రకటించింది.

"ఏం మాట్లాడుతున్నావో, ఎవరితో మాటాడుతున్నావో తెలుసా?"

"తెలుసు."

"మరిలాగియ్యి అదేమిటో"

"ఇవ్వను. ఏం చేస్తారేమిటి?

అరుణ సంసార బంధాన్ని విస్మరించింది. తను భార్య కాదు - వ్యక్తిత్వంతో ప్రజ్వరిల్లుతున్న ఒక ప్రాణి. ఆ తిరుగుబాటుతో ఆమె మరీ దూరమైపోతోంది. లోయలో నిలబడి దూరంగా శిఖరంపై కలని వెదుక్కుంటూ తిరుగాడే దేవకన్యని పిలిచినట్లుగా ఉంది.

అతనొక బురదగుంట. అందులో తారక ప్రతిబింబంగా అరుణ కదులుతోంది. ఆ తిరుగుబాటు అతనిని కవ్వించినట్లయింది. ఆమెను తన చేతుల మధ్య బిగించి ఆ శక్తికి ఆమె శరీరం వీడి రక్తం కారుతుంటే, అతనిలో కామజ్వాల చెలరేగి అందులో ఆమె హుతమవుతే - ఏదో వెర్రి ఆవేశానికి లొంగిపొయ్యాడు చంద్రం. అతని ఆవేశం వెనక పురుషుడు, "మాన" ఉన్నాయి. చరిత్రలో కాయకష్టం చేసి, సౌందర్యాన్ని ఆరాధించి, విఫలులైన లక్షలాది మానవుల - పురుషత్వం ఉంది. తనింక ఆమె భర్త కాడు, చంద్రం కాడు. బలహీనమై, తన చేతిలో లొంగిపోయి, తనిష్టమొచ్చినట్లు వాడి ధ్వంసం చేసుకునేందుకు అనువైన ఒక స్త్రీ దొరికిన, పురుష, పశుశక్తుల కుప్ప.

"ఏం చేస్తానా?"

మీదికొస్తున్నాడు చంద్రం నల్లమేఘాన్ని తరుముకొచ్చిన పెనుగాలిలో అల్లల్లాడిపోయిన గడ్డిపువ్వులా ఆమె ఒణికిపోయింది. ఆ గడ్డి పువ్వుకి కూడా వేరుంది - విత్తనం ఉంది. అవి భూమిలో పాతుకుని ఉన్నాయి. భూమండలంలో శక్తికి కదిలినట్లుంది ఆమె. ఇంకా వెనక్కి జరిగింది. మడత మంచం చివర - చీర కొంగు జారి రొమ్ముల మధ్య ఇరుక్కుంది. శ్వాస వేడిగా, తెరలుగా వదులుతోంది.

"నాకు తెలుసు" అన్నాడు.

"తెలిస్తే ఇంకెందుకు? వెళ్ళండి."

"చూడకుండా వెళ్ళను."

"నేనే వెడతాను" అని లేవబోయింది అరుణ. చీర ముడి సరిగ్గా లేక నడుం మీదకి జారిపోతోంది. మంచంమ్మీద దుప్పటిని పైకిలాక్కుని కప్పుకుంటోంది. లేవలేదు. మళ్ళా అక్కడే చతికిలపడింది.

"అది ఉత్తరం, అవునా?"

"అవును"

"ఎవరు వ్రాశారు?"

"అది తెలుసుకున్న వారు ఇదీ తెలుసుకోండి."

చంద్రం తల తిరుగుతోంది. అతనికంతా తేటతెల్లమయింది. మరిప్పుడు ఆవేదన లేదు, నరాలు లాగడం లేదు - స్థిరపడి కార్యానికి సిద్ధపడుతున్నాయి. "సింహం" స్టేషన్‌లో "అరుణగారు" అనడం బదులు "అరుణ" అని ఎందుకన్నాడో తెలిసింది. వారిద్దరూ ఉన్నప్పుడు, ఆమె సంభాషణ అదోకలా నడిచింది. చెప్పుకున్న కబుర్లన్నీ ఎవరినో ఉద్దేశించి చెప్పినట్లుగా ఉన్నాయి. అరుణ "సింహం" కేసి అదోకలా చూసింది - ఆ చూపులో అమాయకత్వం బదులు, కుటిలత్వం కనబడింది. గుడ్లు ఒప్పచెప్పేసిన చూపులవి. "సింహం" గురించి చదువుకునే రోజుల్లో నలుగురూ చెప్పినవి గుర్తుకొస్తున్నాయి. అతనిలో సంస్కారం లేదు, నాజూకు లేదు - ఆర్మీలో వాళ్ళ మోటుతనం కరుకుతనం ఉన్నాయి. ఆ పెద్దతల, పాచిలా మెరిసే పెద్దమెడ, భీకరమైన కనుబొమలు - బొగ్గుగనిలోకి తొంగిచూసినట్లు, నల్లకళ్ళు - అబ్బ! ఆ స్థానంలో అతను తప్ప, ఇంక ఎవరున్నా, ఆమెను క్షమించివుండును చంద్రం. ఆమెలో నాజూకు, అమాయకత్వం, మృదుత్వం సహజంగా ఉన్నాయి. వాటికి వ్యతిరేకమైన లక్షణాలు సింహంలో ఉన్నాయి. అందుకనే వాటిని కోరింది కాబోలు.

"ప్రేమలేఖ?"

"అవును"

"చూడనీ."

"చూడనివ్వను. మీకొచ్చిన ఉత్తరాలన్నీ నాకు చూపుతున్నారా?"

"వేళాకోళమా?"

"నిజంగానే"

"ఇస్తావా ఇవ్వవా?"

"ఇవ్వనంటినిగా."

అర్థంలేని ధ్వని చేశాడు చంద్రం. ఆమె మీదకొచ్చాడు. అతని రెండు మోకాళ్ళు మంచం ముందు భాగంలో ఆనించి ఆమెను పట్టుకోబొయ్యాడు. అరుణ వెనక్కి కదిలింది. ఆమె చెయ్యి మెడ వెనకదాచింది. భుజం మీద పడింది అతని చెయ్యి. డేగ పాదం కప్ప పిల్ల మీద పడ్డట్టు మంచం చివరికి జరిగింది – పట్టులేదు. లుంగ చుట్టుకుని కిందపడింది. బరువుకి చంద్రం ఉన్న భాగం పైకి లేచిపడింది. అతను ఆ ఊపుకి కింద వెల్లకిల పడ్డాడు. దెబ్బ తగిలింది. అతని చూపు తడబడుతోంది. వస్తువులు కనిపించడం లేదు. బుర్రలో వాక్యం నిర్మాణం అవడం లేదు. ఏవో సగం ధ్వనులు – లేస్తున్నాడు. లేచాడు. దూరంగా అరుణ వాడి ఊడిన ఆకులా – ఒడ్డునపడి తెప్పరిల్లిన తెల్లపిల్ల కెరటంలా – చందమామను కప్పిన తెల్ల మేఘంలా అరుణ – ఊహలో అరుణం, జ్వాల నాలుక, కత్తి, బాణం, అగ్ని దేవుడు విప్పి పారేసిన వస్త్రం, చిలుక పొడిచిన ఎర్రపండు – "సింహం" నోట్లో నలిగిన పావురం అరుణ. తను బోనులో లేచాడు, బోను కడ్డీలు ఊడపీకుతున్నాడు. "ఇస్తావా ఇవ్వవా?" ఆమె మీదకి వెళ్ళి, ఒక్క ఊపుతో ఆమెను నిలబెట్టి మంచం పైన కూలదోశాడు. చేతిలో "హంటర్"ని గిరగిర తిప్పి, వ్రేళ్ళాడుతున్న పటకాలతో ఆమె జబ్బ మీద కొట్టాడు. ఆమె పెనుగులాట విరమించి, మంచం మీద నుండి జారి, చేతి పట్టు విడిచేసి, కింద పడింది. చంద్రం ఆ ఉత్తరాన్ని చిక్కించుకున్నాడు. హంటర్‌ని భుజాన వ్రేళ్ళాడేసుకుని హాల్లోకి నడిచాడు. బల్లమీద గ్లాసులో మంచినీళ్ళు త్రాగాడు. ముందు గదిలోకెళ్ళి తలుపేసుకుని ఉత్తరం చదువుకున్నాడు.

ఆకుపచ్చ రంగు కాగితం, పై భాగం చిరిగిపోయింది. అక్షరాలు సరిగ్గా కనబడటం లేదు.

"....నేనింక సుఖపెట్టగలనేమో. ఇన్నాళ్ళు ఉద్యోగం లేక నాతోపాటు నిన్ను కూడా ఈ సమిష్టి కుటుంబానికి బానిసగా చేశాను.... నిర్మలమైన సెలయేటి అడుగున కనిపించే బంగారపు ఇసుకలాంటి నీ శరీర కాంతి, నా చీకటి కలను వెలిగించింది. అంతటి నిర్మలమైంది కూడా నీ హృదయం, సుకుమారమైంది నీ శరీరం. ఏటికి అటూ ఇటూ గట్లంట ముళ్ళ పొదలు – పెద్ద పెద్ద చెట్లు – ముసలివై ఊగిసలాడి కొన ఊపిరితో భూమిని అంటిపెట్టుకున్న ఆ చెట్లలాంటి నా జీవితానికి ఆ ఏరు మెల్లగా నృత్యం చేస్తూ, సున్నిత కంఠంతో గానం చేస్తూ ప్రవహిస్తూంటే చూసి ఆనందించటం తప్ప పరమావధి లేదు. అన్ని నదులూ ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఒక చోట సముద్రంలో పడాల్సిందే అన్నాడు ఒక కవి. ఇప్పుడా సమయం వచ్చింది. ఉద్యోగం దొరికింది. నీకు ఉయ్యాలంటే ఇష్టం కదూ?.... మనుష్యులు లేని ఏకాంత లోయలలో రెండు శిఖరాలకి మధ్య తగిలిద్దాం ఆనందం అనే ఉయ్యాలని.... సిగ్గుతో దూరంగా వెళ్ళని పిల్ల వాయువు ఆ ఉయ్యాలని ఊపుతుంది. చెట్ల ఆకులు సంతోషానికి తట్టుకోలేక మన మీద ఊడిపడి మన ఆనందాన్ని పంచుకుంటాయి.... అరుణా... కొండ వెనక నుంచి ఒక్కసారిగా నీ మోము వెలిగించే ప్రభాత కిరణం, నీ స్నానం కోసం వేచివున్న అడివి కొలను... మనకోసం ఎదురుచూస్తూ ఉన్నాయి."

తరువాత అక్షరాలు బొత్తిగా కనబడటం లేదు. సంతకంకూడా లేదు. కాని చంద్రానికి తెలుసు. వివాహం అయిన మరుసటి సంవత్సరం ఉద్యోగం దొరకగానే అతను, అరుణకి వ్రాసిన లేఖ అది. అవుతే, అంత దాపరికం దేనికి? అర్థంలేని మొండిపట్టా? మూర్ఖత్వమా? హాస్యధోరణిలో ప్రారంభించిన పెంకిపట్టు. విషాదంగా అంతమొందిందా? అతని అర్థం కావడంలేదు. ఆ ఉత్తరం అరుణకి ఆనందం ఇచ్చివుండాలి, ఎన్నేళ్ళ క్రితమో తాను పొందిన ఆనందాన్ని మళ్ళా ఇప్పుడు చదువుకుని పొందుదామన్న సంకల్పానికి తనరాక అంతరాయంగా పరిణమించింది. ఆ ఉత్తరం వ్రాసిన చంద్రం వేరు. ఆ చంద్రం ప్రియుడు – యవ్వనంలో స్వప్నాలల్లే మాంత్రికుడు. ఇప్పటి చంద్రం భర్త. ఉద్యోగం, హోదా, డబ్బూ, నౌకర్లు, స్నేహితులు, మర్యాదలు – ఆమె భార్య – వంటొండి పెడుతుంది. ఆ ఉత్తరం చదవడంలో గతించిన కలలు తిరిగి ఊహలో సృష్టించుకుని, రహస్యమైన ఆనందం పొందుదామని, తలంటుపోసుకుని, అలంకరించుకుంటూ, ఏకాంతంగా గతంలో యాత్రకి బైలుదేరుతుండగా, భర్త అనే ఇప్పటి చంద్రం, వర్తమానాన్ని హంటర్ స్వరూపంలో

తన ముందు ప్రత్యక్షమై ఆ ఊహా జగత్తుని ధ్వంసం చేశాడు. అందుకే అతన్ని పరాయివాడిగా, విరోధిగా తూలనాడి, ఎదురుతిరిగి, స్వప్నజగత్తులో తన నిజ స్వరూపాన్ని ఒక్కసారి చూపెట్టింది.

వారికిప్పుడు ఏలోటూ లేదని చంద్రానికి తెలుసు. డబ్బుంది, ఉద్యోగముంది, ఆరోగ్యం ఉంది - అన్నీ ఉన్నాయి. కాని ఏదో లోపించింది. ఆ లోపించింది ఆ ఉత్తరంలో ఉంది. అందుకే అంత రహస్యం. గతానికో అద్దం ఆ ఉత్తరం. అందులో తన నిజస్వరూపం చూసుకుంటుంది. ఉత్తరం నలిగింది; అద్దం మసగ్గా ఉంది. అన్నీ మరకలు, తలంటు పోసి, శుభ్రం చేసినా బాగవదు... అంతే మరి.

చంద్రం హంటర్ తాళ్ళని తన వెన్ను మీద పేల్చుకు చూశాడు. శరీరానికి నెప్పి తెలుసు; బాధ తెలుసు. కాని హృదయానికి తెలిసేది గాయం. అద్దాన్ని పగలకొడుతుంది శరీరం. పగిలిన ముక్కల్ని ఏరి అతుకుపెడుతుంది హృదయం. హంటర్ బల్లమీద పడేసి, పైన పత్రిక కప్పి, అరుణగది కేసి నడిచాడు చంద్రం. ఆ పత్రికని హంటర్‌ని పూర్తిగా కప్పేటందుకు సర్దుతున్నప్పుడు, ఒక్క కన్నీటి బిందువు పడి, అక్కడ తడిసింది. ఒక్కటే బిందువు ఉంది - పగిలినవాటిని అతుకుపెట్టే జిగురులాంటిది. అది కాస్తా ఇప్పుడు పడిపోయింది.
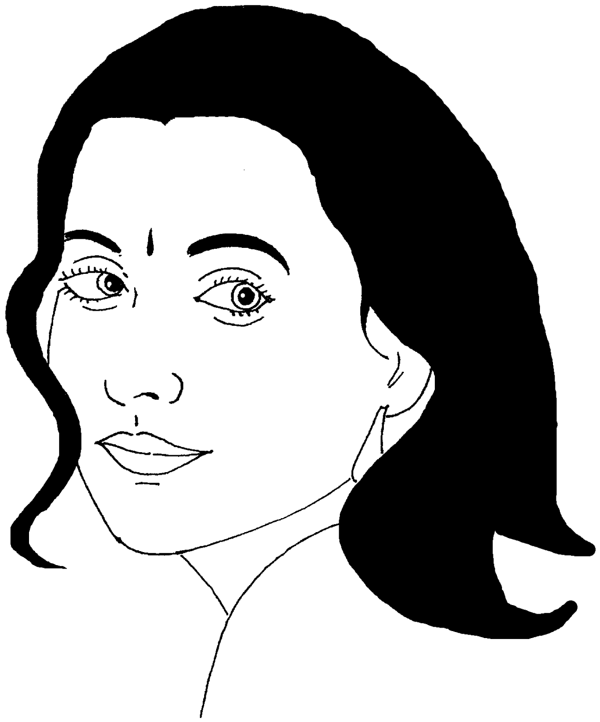
✡✡✡